

Τὸ τέλος τῶν συμβόλων

Δὲν θέλω πιά συμβολισμούς.
Βαρέθηκα τις παραπομπές καὶ τὰ σύμβολα.
Τὸ ἓνα γιὰ τὸ ἄλλο, τὸ ἄλλο γιὰ ἐκεῖνο.
Γιατὶ νὰ μὴν ἀκολουθήσουμε τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ;
«Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου».
«Ἐγὼ κύριος ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ τοῦ πατρός σου
καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ· μὴ φοβοῦ» (Γένεσις 28, 13).
«Ἐγὼ εἶμαι αὐτὸς ποὺ εἶμαι» εἶπε.
«Ἐγὼ εἶμι ὁ ὢν» (Ἐξοδος 3, 14).
Τὰ εἶπε ὅλα ἴσια καὶ καθαρά·
καὶ... τίποτα δὲν εἶπε;
Αὐτὸ ποὺ εἶναι εἶναι, τίποτε πάρα πάνω.
Κι αὐτὸ εἶναι ἀρκετό.
Ὁ Παρ-ὼν ἄς φανερωθεῖ·
ἐπεφάνη καὶ ἐπιφαίνεται.
Τὸ συνηθίζει πότε-πότε, ποῦ καὶ ποῦ...
«Ἀλήθεια, ὁ Κύριος εἶναι σ' αὐτὸ τὸν τόπο
κι ἐγὼ δὲν τὸ ἤξερα!»
«Ἔστιν Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ,
ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν» (στίχος 16).
Κι ἄς λένε ὅτι τὰ φαινόμενα ἐξαπατοῦν
καὶ ἀπλῶς σημαίνουν τὰ σημαίνόμενα.
Ἄς τὸ γνωρίζουμε, λοιπόν, ὅλοι μας:
Ὁ Θεὸς «δὲν εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸν καθένα μας».
Ὁ Θεὸς «οὐ μακρὰν ἀπὸ ἐνός ἐκάστου ἡμῶν
ὑπάρχει» (Πράξεις 17, 27).
«Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας».
«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς» (Ματθαίου 1, 23).

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ἡ φλεγόμενη βάτος,
λιθογραφία τοῦ Μάρκ Σαγκάλ (1966).

Ἀλέξανδρος Μ. Σταυρόπουλος
(Παλαιό Φάληρο, 21 Νοεμβρίου 2015)